

Arrest

nr. 66 736 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 23 juni 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht met referthenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, *die loco* advocaat Y. DE CONINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, *die loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, dient op 13 mei 2005 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 september 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Op 27 september 2005 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 27 september 2005 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 17 april 2008 dient de advocaat van verzoeker een “*addendum*” in bij de aanvraag van 13 mei 2005 die al beantwoord werd.

Op 28 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 maart 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 8 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 2 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.10.2009 werd ingediend met actualisaties dd. 20.01.2011 en 21.04.2011 door:

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Wat het criterium 2.8A betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat hij 5 jaar ononderbroken in België verblijft. Betrokkene beweert sinds december 2000 in België te verblijven en legt een visum voor uit die periode. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat het eerstvolgende officiële bewijs van verblijf waarover betrokkene beschikt zijn regularisatieaanvraag dd. 13.05.2005 is. Bij een actualisatie van die aanvraag op datum van 17.04.2008 legt betrokkene 6 gestandaardiseerde getuigenverklaringen voor die stellen dat ze betrokkene kennen sinds 2001. Geen van die getuigenverklaringen is gedateerd waardoor er niet kan uit opgemaakt worden welke periode ze bestrijken. Bijgevolg toont betrokkene op die wijze niet aan dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 2001. Aangezien het eerste bewijs van de aanwezigheid van betrokkene dateert van 13.05.2005 toont betrokkene niet aan dat hij ononderbroken in België verbleef gedurende de laatste 5 jaar (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009). Hoe goed de integratie ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, zich heeft ingeschreven voor Nederlandse lessen, een autobox huurt, sociale banden zou hebben opgebouwd, Frans spreekt en is ingeschreven als werkzoekende, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en geen ernstige middelen aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht

Op 13.5.2005 heeft verzoeker een eerste maal een verzoek tot regularisatie ingediend. In dit verzoek heeft verzoeker ook reeds gesteld dat hij sedert 2000 in België verblijft (nl. bij zijn zuster en schoonbroer). In de beslissing die daarop werd genomen werd dit niet weerlegd (stuk nr. 1).

De getuigenverklaringen zijn volgens verzoeker wel dienstig. Het feit dat zij niet gedateerd zijn, doet niets af aan het feit dat de getuigen verklaren dat zij verzoeker kennen sedert 2001.

In elk geval moet aangenomen worden dat verzoeker sedert minstens vijf jaar voor 15.12.2009 ononderbroken verblijft in België.

Aangezien de motivering die in de bestreden beslissing wordt gehanteerd onvoldoende is om de door verzoeker ingeroepen feiten en stukken te weerleggen. Dat er bijgevolg een schending is van de motiveringsplicht.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker in zijn enig middel nalaat in te gaan op de voorgehouden schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verwerende partij vervolgt dat bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, zij zich desbetreffend niet met kennis van zake kan verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

In de mate waarin verzoeker kritiek uit op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, betoogt de verwerende partij dat verzoekers beschouwing dat hij wel voldoet aan de voorwaarden van het voornoemde criterium en meer bepaald dat hij een ononderbroken verblijf heeft van minimum vijf jaar, feitelijke grondslag mist en geen afbreuk doet aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt verder op dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt waarom de bestreden beslissing tot stand zou zijn gekomen met miskenning van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde van de staatssecretaris dienaangaande over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het raam waarvan hij vermag te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De verwerende partij is voorts van mening dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. De verwerende partij duidt er tevens op dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Volgens de verwerende partij werd de *in casu* bestreden beslissing rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. De bestreden beslissing zou daarenboven ten genoegen van recht gemotiveerd zijn met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

De verwerende partij besluit dat verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite en acht het eerste en enig middel derhalve niet ernstig.

3.3. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging zodoende in België worden aangevraagd.

In casu verklaart de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Het weze dienaangaande benadrukt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij de beoordeling van de gronden om een verblijfsmachtiging toe te kennen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Uit de op 8 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit criterium vereist onder meer bewijzen die een langdurig ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar in België aantonen, die aanwijzen dat de vreemdeling voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad of geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, evenals bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt evenwel slechts een invulling van zijn ruime appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Wat nu specifiek het criterium 2.8.A betreft, stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene beweert sinds december 2000 in België te verblijven en legt een visum voor uit die periode. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat het eerstvolgende officiële bewijs van verblijf waarover betrokkene beschikt zijn regularisatieaanvraag dd. 13.05.2005 is. Bij een actualisatie van die aanvraag op datum van 17.04.2008 legt betrokkene 6 gestandaardiseerde getuigenverklaringen voor die stellen dat ze betrokkene kennen sinds 2001. Geen van die getuigenverklaringen is gedateerd waardoor er niet kan uit opgemaakt worden welke periode ze bestrijken. Bijgevolg toont betrokkene op die wijze niet aan dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 2001. Aangezien het eerste bewijs van de aanwezigheid van betrokkene dateert van 13.05.2005 toont betrokkene niet aan dat hij ononderbroken in België*

verbleef gedurende de laatste 5 jaar (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009). Hoe goed de integratie ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf.”

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de mening is toegedaan dat verzoeker niet gemachtigd is tot een verblijf in België daar hij niet voldoet aan de door het criterium 2.8.A vooropgestelde vereiste om minstens vijf jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied te verblijven.

In de mate waarin verzoeker laat gelden dat de getuigenverklaringen wel dienstig zijn en dat in elk geval moet worden aangenomen dat verzoeker sedert minstens vijf jaar voor 15 december 2009 ononderbroken in België verblijft, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker ononderbroken in België verbleef vóór 13 mei 2005, de datum van zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoeker legde ongedateerde getuigenverklaringen voor dat hij gekend is sinds 2001 maar het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze verklaringen niet in aanmerking neemt omdat niet kan worden uitgemaakt welke periode ze zouden bestrijken. Dat verzoeker meent dat deze getuigenverklaringen zonder meer “wel dienstig” zijn, doet hieraan geen afbreuk. De omstandigheid dat in de beslissing van onontvankelijkheid van 12 september 2005 niet uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niet wordt aanvaard dat verzoeker in België zou verblijven sinds 2000, brengt niet mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaarden dat verzoeker hier reeds van dan af verblijft.

Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat de gemachtigde op onredelijke wijze en op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing en uit de stukken van het dossier blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle door verzoeker in zijn regularisatieaanvraag aangevoerde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor het toekennen van een machtiging tot verblijf, nu verzoeker niet kan aantonen dat hij minstens vijf jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft.

De Raad acht het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.A en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat daarbij niet om de motieven te weerleggen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET